

При тебе тукъ? — не мога, не! —
 души се не раздѣлятъ!
 Прощавай, — слънцето изгрѣ,
 а чуешъ... вечъ стрѣлятъ.
 Кждѣ ти, мила?... ахъ, постой:
 прости-щемъ се на края.
 Ти искашъ съ мене да вървишъ? —
 Не можешъ ти изтрая. . .

Минува нощъ... долита грѣмъ
 въ последня канонада:
 съсъ писъкъ майката литна,
 синътъ до нея пада.

3. Робство.

На новопоробена Македония.

Високо разперилъ е Демонъ
 крилѣтъ си черни катъ нощъ:
 въ долини—потоци отъ кърви,
 въ селата — бѣсилки и ножъ.

Заглжхнали хижи; въ полето
 жетварска се пѣсенъ не чуй:
 понѣвга неволникъ подземе,
 но — вопли на роба сж туй.

И празници свѣтски, и радость,
 и пролѣтъ не знае народъ,
 дѣ нѣма свобода и въздухъ,
 дѣ мжкне се черенъ хомотъ;

дѣ приказки нѣма и пѣсни
 на хубавий роденъ езикъ;
 дѣ, вмѣсто молитви, къмъ Бога
 се носятъ и клетви и викъ. . . .